

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αριθμός Γνωμοδοτήσεως 462/2013
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Α' ΤΑΚΤΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ
Συνεδρίαση της 23^{ης} Δεκεμβρίου 2013

Σύνθεση:

Πρόεδρος: Ιωάννης Σακελλαρίου, Πρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Μέλη: Μιχαήλ Απέσσος, Ηλίας Ψώνης, Αντιπρόεδροι Ν.Σ.Κ., Χριστόδουλος Μπότσιος, Ιωάννα Καραγιαννοπούλου, Ανδρέας Χαρλαύτης, Ανδρέας Γραμματικός, Θεόδωρος Ψυχογιός, Παναγιώτης Παναγιωτουνάκος, Παναγιώτης Σπανός, Ευγενία Βελώνη, Αικατερίνη Γρηγορίου, Στυλιανή Χαριτάκη, Δημήτριος Χανής, Νικόλαος Δασκαλαντωνάκης, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Γαρυφαλιά Σκιάνη, Κωνσταντίνος Κατσούλας, Αλέξανδρος Ροϊλός, Ευστράτιος Συνοίκης, Κωνσταντίνα Χριστοπούλου, Ευαγγελία Σκαλτσά, Κυριακή Παρασκευοπούλου, Ελένη Πασαμιχάλη, Χριστίνα Διβάνη και Σταύρος Σπυρόπουλος, Νομικοί Σύμβουλοι.

Εισηγητής: Θεόδωρος Ψυχογιός, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους.

Αριθμός Ερωτήματος: Τα υπ' αριθμ. πρωτ.: α) 08130 ΕΞ/25-7-2013, β) 010892 ΕΞ/14.10.2013, γ) 236/ΕΜΠ 2013/2-12-13 και δ) ΕΜΠ. 260 ΕΞ 2013/20-12-13 έγγραφα του Υπουργού Οικονομικών.

Περίληψη ερωτήματος: Ερωτάται αν είναι νόμιμη η λήψη και διατήρηση των διασφαλιστικών μέτρων του άρθρου 14 του ν. 2523/1997, που επιβλήθηκαν από τη Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Θεσσαλονίκης εις βάρος της

εταιρείας «ΘΕΡΜΑΪΚΗ ΟΔΟΣ Α.Ε.» και των νομίμων εκπροσώπων της, με την αιτιολογία της μη απόδοσης φόρου προστιθέμενης αξίας εκ 2.230.824,46 ευρώ, ενόψει μεγαλύτερης ανταπαίτησης της εταιρείας, επιδικασθείσης εις βάρος του Δημοσίου, δυνάμει διαιτητικών αποφάσεων.

I. Από στοιχεία, τα οποία τέθηκαν υπόψη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους από τον ερωτώντα Υπουργό, το Υπουργείο Οικονομικών, τη Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Θεσσαλονίκης και από το Γραφείο Νομικού Συμβούλου Υπουργείου Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων/Γ.Γ.Δ.Ε., προκύπτουν τα ακόλουθα:

1. Το πρώην Υπουργείο Περιβάλλοντος Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, όπως αναγράφεται στο προοίμιο του Νόμου 3535/2007 (ΦΕΚ Α41/23-2-2007), κυρωτικού της Συμβάσεως Παραχώρησης (Σ.Π.) μεταξύ του Δημοσίου και της ως άνω εταιρείας, διεξήγαγε διεθνή κλειστό διαγωνισμό για το Έργο της Υποθαλάσσιας Αρτηρίας Θεσσαλονίκης, στον οποίο Ανάδοχος ανακηρύχθηκε ο Όμιλος «ΘΕΡΜΑΪΚΗ ΟΔΟΣ Α.Ε.» (εφεξής, χάριν συντομίας, «ο Παραχωρησιούχος» ή «η εταιρεία»). Κατά το χρόνο υπογραφής της Συμβάσεως Παραχώρησης, υπεγράφη και το σύνολο των δανειακών συμβάσεων του Έργου με Όμιλο Τραπεζών.

2. Λόγω αντιρρήσεων, που διατύπωσε ο Υπουργός Πολιτισμού με αποφάσεις του, που εκδόθηκαν στις 7-11-2006 και 29-5-2007, σχετικά με τον τρόπο κατασκευής του Έργου και τον εντεύθεν κίνδυνο προκλήσεως βλάβης σε αγαθά της αρμοδιότητάς του, ετέθη ζήτημα παράτασης της εκτέλεσης του Έργου κατά επτακόσιες σαράντα πέντε (745) ημέρες. Ακολούθως, στις 27/7/2009, έλαβε χώρα καταγγελία των Δανειακών Συμβάσεων από τους Δανειστές και στις 30/7/2009 η, εκ μέρους του Παραχωρησιούχου, καταγγελία της Συμβάσεως Παραχώρησης.

3. Κατόπιν αυτών, ο Παραχωρησιούχος, με τις από 26.6.2009, 3.7.2009, 27.7.2009 και 9.9.2009 Αιτήσεις Διενέργειας Διαιτησίας, ζήτησε από το Διαιτητικό Δικαστήριο του άρθρου 33 της Συμβάσεως Παραχώρησης και συνολικά για το χρονικό διάστημα από 16.8.2007 έως 31.5.2009, την αποζημίωσή του λόγω «Γεγονότος Καθυστερήσεως», κατ' άρθρο 26 της ανωτέρω Σ.Π., εξ αιτίας της παράτασης του συνολικού χρόνου εκτέλεσης του έργου. Επί των Αιτήσεων αυτών εκδόθηκαν πέντε (5) αντίστοιχες διαιτητικές αποφάσεις που δημοσιεύθηκαν την 4.6.2010, με τις οποίες έγιναν μερικώς δεκτές οι ως άνω Αιτήσεις και επιδικάσθηκε στον

Παραχωρησιούχο το συνολικό ποσό των 20.442.781,52 ευρώ, που αφορά στο προαναφερθέν χρονικό διάστημα.

Με την από 28.9.2009 Αίτησή του περί Διενέργειας Διαιτησίας το Δημόσιο ζήτησε την κήρυξη ως παράνομης και καταχρηστικής της από 30.7.2009 γνωστοποίησης καταγγελίας της Συμβάσεως Παραχώρησης εκ μέρους του Παραχωρησιούχου, ο οποίος, με την από 27.10.2009 Απάντησή του προς το ως άνω Διαιτητικό Δικαστήριο, ζήτησε την αποζημίωσή του λόγω καταγγελίας της Σ.Π. Επί των ανωτέρω εξεδόθη σχετική διαιτητική απόφαση που δημοσιεύθηκε την 26.7.2010, η οποία επεδίκασε υπέρ του Παραχωρησιούχου το ποσό των 43.748.474,80 ευρώ, έναντι του συνολικώς διεκδικούμενου ποσού των 409.128.520,25 ευρώ.

Εν συνεχεία, επί της από 15.4.2010 Αιτήσεως του Παραχωρησιούχου και της αντίθετης, από 16.4.2010, Αίτησης του Ελληνικού Δημοσίου, εκδόθηκε σχετική διαιτητική απόφαση, την 4-10-2012, η οποία δέχθηκε το αίτημα του Παραχωρησιούχου για καταβολή αποζημίωσης, ποσού 3.695.403,27 ευρώ, λόγω Γεγονότος Καθυστερήσεως, όσον αφορά στην περίοδο 1-6-2009 έως 31-8-2009. Δηλαδή, συνολικά, με τις ως άνω επτά Διαιτητικές αποφάσεις επιδικάστηκε στον παραχωρησιούχο εταιρεία το ποσό των 67.886.659,59 ευρώ.

4. Με το υπ' αριθ. 3429/Φ30279/23-10-2013 έγγραφο του Γραφείου Νομικού Συμβούλου του Υπουργείου Υποδομών, Μεταφορών και Δικτύων (Γ.Γ.Δ.Ε.) προς το Ειδικό Νομικό Γραφείο Φορολογίας, κατέστη γνωστό ότι κατά των ως άνω διαιτητικών αποφάσεων το Ελληνικό Δημόσιο έχει ασκήσει επτά αγωγές ακυρώσεως, κατ' άρθρο 897 ΚΠολΔ, υπ' αρ. καταθ. 1-6/2-1-2013 και 176/5-3-2013, ενώπιον του Εφετείου Αθηνών, για την εκδίκαση των οποίων έχει ορισθεί δικάσιμος η 25-2-2014. Επειδή η άσκηση των εν λόγω αγωγών δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα (άρθρο 899 παρ. 3 εδ. α' ΚΠολΔ), το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε, ενώπιον του ίδιου ως άνω Δικαστηρίου, τις υπ' αριθ. 596-602/18-10-2013 αιτήσεις αναστολής εκτελέσεως των προαναφερόμενων διαιτητικών αποφάσεων, η εκδίκαση των οποίων ορίσθηκε για τις 10-12-2013, ενώ τα οικεία αιτήματα του Δημοσίου περί χορηγήσεως προσωρινής διαταγής απορρίφθηκαν στο σύνολό τους, με αποφάσεις του ίδιου Δικαστηρίου στις 22-10-2013.

Ήδη, με το υπ' αριθμ. πρωτ. 4045/Φ 30279/12.12.13 έγγραφο του ως άνω Γραφείου Νομ. Συμβούλου, έγινε γνωστό στο Ειδικό Γραφείο Νομ. Συμβούλου Φορολογίας ότι, κατά τη δικάσιμο της 10-12-2013, συζητήθηκαν οι προαναφερόμενες αιτήσεις αναστολής και το Δικαστήριο απέρριψε το επανυποβληθέν αίτημα του Δημοσίου για χορήγηση

προσωρινών διαταγών μέχρις εκδόσεως αποφάσεων επί των αιτήσεων αυτών.

5. Στο πλαίσιο εκτέλεσης του Έργου, ο Παραχωρησιούχος φέρεται ότι πραγματοποίησε δαπάνες (μελέτης και κατασκευής του έργου), υποκείμενες σε φόρο προστιθέμενης αξίας, ως εκ τούτου, υπέβαλε στη Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Θεσσαλονίκης αιτήσεις επιστροφής του φόρου, με τον οποίο επιβαρύνθηκαν οι ανωτέρω δαπάνες του από 1-12-2006 έως 31-01-2011, επικαλούμενος το άρθρο 36.1.5 (b) της Σύμβασης Παραχώρησης.

6. Από έλεγχο που διενεργήθηκε από τη Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Θεσσαλονίκης, βάσει του άρθρου 48Α' του ν. 2859/2000 (ΚώδΦΠΑ), διαπιστώθηκε ότι το έργο διεκόπη οριστικά στις 26-7-2010, ότι η εταιρεία, κατά την διάρκεια της πενταετούς περιόδου (διαχειριστικές περιόδους 14-08-2006 έως 31-12-2007, 1-1-2008 έως 31-12-2008, 1-1-2009 έως 31-12-2009, 1-1-2010 έως 31-12-2010 και 1-1-2011 έως 31-12-2011), δεν πραγματοποίησε φορολογητέες εκροές και ότι το έργο δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί, είτε άμεσα, είτε στο απώτερο μέλλον.

7. Λόγω της οριστικής παύσης της χρησιμοποίησης των επενδυτικών αγαθών σε φορολογητέες πράξεις, η φορολογική αρχή έκρινε ότι έπρεπε να διενεργηθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 33 του ν.2859/2000, εφάπαξ διακανονισμός μέσα στο έτος της διακοπής και τα αγαθά αυτά να θεωρηθούν, για τα έτη που απομένουν, ότι χρησιμοποιήθηκαν αποκλειστικά και μόνο σε αφορολόγητες δραστηριότητες. Το ποσόν του πενταετούς διακανονισμού, κατά τις προαναφερθείσες διαχειριστικές περιόδους, ανέρχεται συνολικά σε 3.178.974,84 ευρώ και αφορά στο σύνολο του Φ.Π.Α. επί των επενδυτικών αγαθών, που ζήτησε ο Παραχωρησιούχος από την ημερομηνία έναρξης παραχώρησης του έργου, την 14-8-2006, μέχρι την οριστική διακοπή του.

8. Από το παραπάνω ποσό ΦΠΑ εισροών, του οποίου ζήτησε την επιστροφή, η εταιρεία είχε λάβει συνολικά το ποσόν των 2.230.824,46 ευρώ, για τις διαχειριστικές περιόδους 14-8-2006 έως 31-12-2007, 1-1-2008 έως 31-12-2008, 1-1-2009 έως 31-12-2009 και 1-1-2010 έως 31-12-2010. Συνεπώς, κατά τη φορολογική αρχή, το ποσό των 3.178.974,84 ευρώ έπρεπε να διακανονισθεί εφάπαξ με την εκκαθαριστική δήλωση Φ.Π.Α. του έτους 2010 και με την ίδια δήλωση έπρεπε να αποδοθεί στο Δημόσιο το ποσόν των 2.230.824,46 ευρώ, το οποίο η ελεγχόμενη είχε ζητήσει και είχε λάβει ως επιστροφή. Ως εκ τούτου, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 168/446/3-7-13 Μερική Πράξη Προσδιορισμού ΦΠΑ, του προϊσταμένου της ως άνω Δ.Ο.Υ., με την οποία, αφ' ενός μεν καταλογίσθηκε εις βάρος της εταιρείας Φ.Π.Α. ύψους 2.230.824,46 ευρώ ως και πρόσθετος φόρος 1.740.043,08 ευρώ, αφ'

ετέρου δε απορρίφθηκαν οι αιτήσεις της εταιρείας περί επιστροφής Φ.Π.Α., ύψους 248.835,11 ευρώ.

9. Πριν από την έκδοση της ως άνω καταλογιστικής πράξης, η φορολογική αρχή είχε προβεί στην έκδοση της υπ' αριθμ. 12573/18-6-2013 πράξης επιβολής των διασφαλιστικών μέτρων του άρθρου 14 του ν. 2523/1997 κατά της εταιρείας και των νομίμων εκπροσώπων της Λ.Μ. και Ν.Θ. Με το υπ' αριθμ. 15778/25-6-2013 υπόμνημα, που κατέθεσε η εταιρεία στην ως άνω φορολογική αρχή, αμφισβήτησε τη νομιμότητα της επιβολής των εν λόγω μέτρων και ζήτησε την άρση τους, αφενός μεν διότι δεν υφίσταται νόμιμη υποχρέωση αυτής προς απόδοση του επιστραφέντος Φ.Π.Α. και αφετέρου, διότι δεν συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις επιβολής των εν λόγω μέτρων, καθόσον δεν υφίσταται παράβαση «μη απόδοσης Φ.Π.Α.», και, εν πάση περιπτώσει, διότι συντρέχει νόμιμος λόγος άρσης αυτών, λόγω ύπαρξης αμετακλήτως επιδικασθείσης ανταπαίτησης της εταιρείας κατά του Δημοσίου, η οποία υπερβαίνει κατά πολύ το, κατ' αυτήν, μη οφειλόμενο ποσό Φ.Π.Α.

10. Ακολούθως, η εταιρεία, κατά της ως άνω υπ' αριθ. 168/446/3-7-2013 Μερικής Πράξης Προσδιορισμού ΦΠΑ, υπέβαλε την υπ' αριθμ. πρωτ. 18992/31-7-2013 αίτηση διοικητικής επίλυσης της διαφοράς προς την Επιτροπή Επίλυσης Φορολογικών Διαφορών του άρθρου 70Α' του ν.2238/1994. Παραλλήλως, κατά της αυτής πράξης, η εταιρεία άσκησε την από 6-9-2013 (Α.Κ. 571/6-9-2013) προσφυγή της ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης, ενώ για το ίδιο ζήτημα έχει προσφύγει και στην, προβλεπόμενη από το άρθρο 33 της Σύμβασης Παραχώρησης, Διαιτησία. Επισημαίνεται ότι, μέχρι τούδε, οι ως άνω αιτήσεις δεν έχουν εξετασθεί από τα όργανα στα οποία απευθύνονται.

11. Πέραν των ανωτέρω, ως προκύπτει από το υπ' αριθ. πρωτ. ΔΝΥ Γ 1192827 ΕΞ 2013/16-12-13 έγγραφο της Διεύθυνσης Παρακολούθησης Νομικών Υποθέσεων, Ελέγχου και Αναγκαστικής Είσπραξης του Υπουργείου Οικονομικών, η εταιρεία και οι νόμιμοι εκπρόσωποι αυτής Λ.Μ. και Ν.Θ. υπέβαλαν ενώπιον του Υπουργού Οικονομικών τις κατατεθείσες στις 4/7/2013 αιτήσεις προς άρση των εις βάρος τους μέτρων του άρθρου 14 ν. 2523/97. Επί των αιτήσεων αυτών εκδόθηκαν οι υπ' αριθ. πρωτ. ΔΝΥ Γ 114438 ΕΞ 2013, ΔΝΥ Γ 114446 ΕΞ 2013 και ΔΝΥ Γ 114445 ΕΞ 2013 αποφάσεις του κ. Υπουργού Οικονομικών, με ημερομηνία 2.10.2013, (υπογραφόμενες από τον Γεν. Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων), οι οποίες απορρίπτουν τις εν λόγω αιτήσεις, με εξαίρεση την πρώτη εξ αυτών, η οποία δέχεται εν μέρει την αίτηση της εταιρείας, επιτρέποντας, όμως, την άρση της δέσμευσης των τραπεζικών της λογαριασμών μόνο προκειμένου

να πιστωθεί λογαριασμός του Ελληνικού Δημοσίου ή να εκδοθεί τραπεζική επιταγή υπέρ αυτού.

12. Μετά ταύτα, οι προαναφερόμενοι εκπρόσωποι της εταιρείας άσκησαν προσφυγές ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Προεδρική Διαδικασία), προς ακύρωση των ως άνω αποφάσεων και της υπ' αριθ. 15273/18-6-13 πράξης του προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Θεσσαλονίκης, με την οποία επιβλήθηκαν τα μέτρα του άρθρου 14, δικάσιμος των οποίων έχει οριστεί η 7^η Φεβρουαρίου 2014.

Ενόψει των ανωτέρω, η Ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους γνωμοδότησε ως ακολούθως:

II. 1. Από τις διατάξεις των άρθρων **21 παρ. 1** και **25 παρ. 1,2** του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2690/1999, ορίζονται τα εξής:

«Άρθρο 21

Ανάκληση

1. Αρμόδιο για την ανάκληση ατομικής διοικητικής πράξης όργανο είναι εκείνο που την εξέδωσε ή που είναι αρμόδιο για την έκδοσή της.

Άρθρο 25

Ειδική διοικητική προσφυγή - Ενδικοφανής προσφυγή

1. Όπου προβλέπεται από ειδικές διατάξεις, ο ενδιαφερόμενος, για την αποκατάσταση υλικής ή ηθικής βλάβης των έννομων συμφερόντων του που προκαλείται από διοικητική πράξη, μπορεί, με προσφυγή του, η οποία ασκείται ενώπιον του προβλεπόμενου από τις διατάξεις αυτές διοικητικού οργάνου και μέσα στην οριζόμενη από τις ίδιες προθεσμία, να ζητήσει, κατά περίπτωση, την ακύρωση ή την τροποποίηση της πράξης.

2. Το διοικητικό όργανο, ανάλογα με την πρόβλεψη των σχετικών διατάξεων, είτε εξετάζει μόνο τη νομιμότητα της πράξης, οπότε και μπορεί να την ακυρώσει εν όλω ή εν μέρει ή να απορρίψει την προσφυγή (ειδική διοικητική προσφυγή), είτε εξετάζει τόσο τη νομιμότητα της πράξης όσο και την ουσία της υπόθεσης, οπότε και μπορεί να ακυρώσει εν όλω ή εν μέρει ή να τροποποιήσει την πράξη ή να απορρίψει την προσφυγή (ενδικοφανής προσφυγή). Το αρμόδιο όργανο οφείλει να γνωστοποιήσει στον προσφεύγοντα την απόφασή του μέσα στην προθεσμία που τυχόν τάσσουν οι σχετικές διατάξεις, αλλιώς, στην περίπτωση μεν της ειδικής προσφυγής, το αργότερο μέσα σε τριάντα (30) ημέρες, στην περίπτωση δε της ενδικοφανούς προσφυγής, το αργότερο μέσα σε τρεις (3) μήνες».

2. Από διατάξεις του άρθρου 14 του ν. 2523/1997 (ΦΕΚ-179 Α') «Διοικητικές και ποινικές κυρώσεις στη φορολογική νομοθεσία και άλλες διατάξεις», όπως ισχύουν, προβλέπονται τα ακόλουθα:

«Διασφάλιση των συμφερόντων του Δημοσίου σε περίπτωση φοροδιαφυγής.

1. Κάθε φορά που η φορολογική αρχή διαπιστώνει φορολογικές παραβάσεις, από τις οποίες βάσει ειδικής έκθεσης ελέγχου, προκύπτει ότι δεν έχει αποδοθεί συνολικά στο Δημόσιο ποσό πάνω από εκατόν πενήντα χιλιάδες (150.000) ευρώ από Φ.Π.Α., Φ.Κ.Ε., παρακρατούμενους και επιρριπτόμενους φόρους, τέλη και εισφορές, απαγορεύεται στις αρμόδιες δημόσιες οικονομικές υπηρεσίες να παραλαμβάνουν δηλώσεις ή να χορηγούν βεβαιώσεις ή πιστοποιητικά που απαιτούνται κατά τις κείμενες διατάξεις και ζητούνται από τον παραβάτη, για την κατάρτιση συμβολαιογραφικών πράξεων μεταβίβασης περιουσιακών στοιχείων.

Στην περίπτωση αυτή αναστέλλεται έναντι του Δημοσίου και το απόρρητο των καταθέσεων, των λογαριασμών, των κοινών λογαριασμών, των πάσης φύσεως επενδυτικών λογαριασμών, των συμβάσεων και πράξεων επί παραγώγων χρηματοοικονομικών προϊόντων και του περιεχομένου των θυρίδων του φορολογούμενου σε τράπεζες ή άλλα πιστωτικά ιδρύματα και δεσμεύεται το πενήντα τοις εκατό (50%) αυτών. Οι δεσμεύσεις του προηγούμενου εδαφίου δεν εφαρμόζονται για ποσά μισθών και συντάξεων που κατατίθενται στους οικείους λογαριασμούς φυσικών προσώπων.

Επίσης δεν εφαρμόζονται στις περιπτώσεις που αποδεικνύεται από δημόσια έγγραφα ότι ο φορολογούμενος έχει κατά του Δημοσίου βέβαιη και εκκαθαρισμένη απαίτηση ποσού ίσου ή μεγαλύτερου του ποσού των φόρων τελών και εισφορών που δεν έχει αποδοθεί στο Δημόσιο, εφόσον η απαίτηση αυτή δεν έχει εκχωρηθεί. Για την απόδειξη της μη εκχώρησης της απαίτησης υποβάλλεται από τον φορολογούμενο και σχετική υπεύθυνη δήλωση. Αν ο φορολογούμενος έχει απαίτηση μικρότερη από το ποσό αυτό, το ποσό της δέσμευσης των καταθέσεων περιορίζεται κατά το ποσό της οφειλής του Δημοσίου προς τον φορολογούμενο. Στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων εδαφίων ενημερώνονται άμεσα οι υπηρεσίες που αναφέρονται στις περιπτώσεις α' έως δ' της παραγράφου 1 του άρθρου 95 του ν. 2362/1995, ώστε να μην καταβληθεί το οφειλόμενο ποσό σε αυτόν ή να μην γίνει δεκτή τυχόν εκχώρηση της απαίτησης από αυτόν σε τρίτο πρόσωπο.

2. Οι κυρώσεις της προηγούμενης παραγράφου επιβάλλονται και σε όλα τα πρόσωπα που είχαν μία από τις ιδιότητες των παραγράφων 1 έως και 4 του άρθρου 20 του Ν. 2523/1997 από τη γένεση της υποχρέωσης απόδοσης του Φ.Π.Α., Φ.Κ.Ε., παρακρατούμενων και επιρριπτόμενων φόρων, τελών και

εισφορών, ανεξάρτητα εάν μεταγενέστερα και μέχρι την ενεργοποίηση των μέτρων απέβαλαν την ιδιότητα αυτή με οποιονδήποτε τρόπο ή για οποιαδήποτε αιτία (...).

3. Η αρμόδια για την έκδοση των οικείων καταλογιστικών πράξεων των φόρων, τελών και εισφορών ή των αποφάσεων επιβολής προστίμου του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων φορολογική αρχή, υποχρεούται να ενημερώσει άμεσα με οποιονδήποτε τρόπο όλες τις Δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες, το Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων και την Τράπεζα της Ελλάδος, προκειμένου να ενημερωθούν εκ μέρους της τα λειτουργούντα στην Ελλάδα πιστωτικά ιδρύματα. Οι ανωτέρω υπηρεσίες και οι φορείς από της ενημερώσεώς τους υποχρεούνται να εφαρμόσουν αμέσως τις απαγορεύσεις και δεσμεύσεις της παραγράφου 1, χωρίς καμία άλλη διαδικασία ή διατύπωση ενημερώνοντας την αρμόδια για την επιχείρηση Δ.Ο.Υ.

4. Η ενέργεια αυτή της φορολογικής αρχής κοινοποιείται με αντίγραφο της σχετικής ειδικής έκθεσης ελέγχου συγχρόνως και στη Διεύθυνση Ελέγχου του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, καθώς και στο φορολογούμενο στη γνωστή κατοικία του ή στην έδρα της επιχείρησής του, ο οποίος μπορεί να ζητήσει με αίτηση στον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών μέσω της αρμόδιας για την έκδοση των πράξεων φορολογικής αρχής, την ολική ή μερική άρση των απαγορευτικών μέτρων. Κατά της απόφασης του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής κατά τις διατάξεις του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας. Για την εκδίκαση της προσφυγής εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις της παραγράφου 9 του προηγούμενου άρθρου, όπως ισχύουν. Η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και η άσκηση της δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξης.»(...).

3. Εξάλλου, από το άρθρο 33.3.9 του ν.3535/2007 (ΦΕΚ 41^{Α'}), με τον οποίο κυρώθηκε η ως άνω Σύμβαση Παραχώρησης, ορίζεται:

«Η Διαιτητική Απόφαση είναι οριστική και αμετάκλητη και δεν υπόκειται σε κανένα τακτικό ή έκτακτο ένδικο μέσο, αποτελεί δε τίτλο εκτελεστό χωρίς να χρειάζεται να κηρυχθεί αυτό από τα τακτικά Δικαστήρια και τα μέρη δεσμεύονται να συμμορφωθούν αμέσως με τους όρους της».

4. Τέλος, με τις διατάξεις των άρθρων 895, 896, 899 και 904 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας προβλέπονται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Άρθρο 895.- 1. Η διαιτητική απόφαση δεν προσβάλλεται με ένδικα μέσα. 2. Με τη συμφωνία διαιτησίας μπορεί να επιτραπεί προσφυγή κατά της διαιτητικής απόφασης σε άλλους διαιτητές, αλλά πρέπει να οριστούν συγχρόνως οι προϋποθέσεις, η προθεσμία και η διαδικασία για την άσκηση και την εκδίκασή της.

Άρθρο 896. - Η διαιτητική απόφαση, αν με τη συμφωνία διαιτησίας δεν ορίζεται προσφυγή κατά το άρθρο 895 παρ. 2 ή πέρασε η ορισμένη για την προσφυγή προθεσμία, αποτελεί δεδικασμένο και εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 322, 324 έως 330, 332 έως 334.

Άρθρο 899. - 1.....2.....3. Η άσκηση της αγωγής δεν αναστέλλει την εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης. Εφόσον η αγωγή ασκήθηκε παραδεκτά, το αρμόδιο δικαστήριο μπορεί, κατά τη διαδικασία των άρθρων 686 επ. να χορηγήσει αναστολή, με ή και χωρίς εγγύηση, ώσπου να εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση επί της αγωγής, αν πιθανολογεί την ευδοκίμηση κάποιου λόγου ακύρωσης.

Άρθρο 904.- 1. Αναγκαστική εκτέλεση μπορεί να γίνει μόνο βάσει εκτελεστού τίτλου. 2. Εκτελεστοί τίτλοι είναι α) οι τελεσίδικες αποφάσεις, καθώς και οι αποφάσεις κάθε ελληνικού δικαστηρίου που κηρύχθηκαν προσωρινά εκτελεστές, β) οι διαιτητικές αποφάσεις, γ).....».

III. Α. Κατ' αρχάς, η Ολομέλεια έλαβε θέση επί του ζητήματος της ύπαρξης ή μη αρμοδιότητας του Υπουργού των Οικονομικών προς επανεξέταση της νομιμότητας του υποβληθέντος αιτήματος της εταιρείας προς άρση των διασφαλιστικών μέτρων, διατυπώθηκαν δε επ' αυτού οι ακόλουθες απόψεις:

α. Κατά την άποψη της πλειοψηφίας, που απαρτίστηκε από τον Πρόεδρο του Ν.Σ.Κ. Ι. Σακελλαρίου, τους Αντιπροέδρους Ν.Σ.Κ. Μ. Απέσσο και Η. Ψώνη και τους Νομικούς Συμβούλους Χ. Μπότσιο, Α. Χαρλαύτη, Α. Γραμματικό, Π. Σπανό, Ε. Βελώνη, Α. Γρηγορίου, Σ. Χαριτάκη, Δ. Χανή, Ν. Δασκαλαντωνάκη, Ε. Μπερνικόλα, Γ. Σκιάνη, Κ. Κατσούλα, Κ. Χριστοπούλου, Ε. Σκαλτσά, Κ. Παρασκευοπούλου, Χ. Διβάνη και Σ. Σπυρόπουλο (**ψηφοί είκοσι**), μετά την αντικατάσταση του άρθρου 14 του ν. 2523/97 από το άρθρο 27 του ν. 3296/04, η προβλεπόμενη, στην παράγραφο 4 του άρθρου 14, αίτηση στον Υπουργό Οικονομικών προς άρση των διασφαλιστικών μέτρων, ενόψει των χαρακτηριστικών που τη διέπουν δεν δύναται τυπολογικά να ενταχθεί σε καμία από τις προβλεπόμενες, στα άρθρα 24 και 25 του Κώδικα Διοικητικής Διαδικασίας, διοικητικές προσφυγές (αίτηση θεραπείας, ιεραρχική προσφυγή, ειδική διοικητική προσφυγή ή ενδικοφανή προσφυγή), εισάγουσα, ως εκ τούτου, ιδιαίτερη διαδικασία πρωτογενούς διοικητικού ελέγχου των πράξεων της φορολογικής αρχής, με τις οποίες επιβλήθηκαν τα μέτρα του άρθρου 14 (η υπ' αριθ. 1159/12 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, που ομιλεί περί ενδικοφανούς προσφυγής, αναφέρεται στην αίτηση του άρθρου 14, ως είχε πριν από την αναφερθείσα

αντικατάστασή του από το άρθρο 27 του ν. 3296/04, όπου δεν προβλέπεται πλέον προθεσμία άσκησης της σχετικής αιτήσεως).

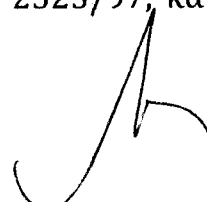
Περαιτέρω, σε περίπτωση άσκησης του εν λόγω πρωτογενούς ελέγχου από τον Υπουργό και απόρριψης της σχετικής αίτησης, μετά την οποία οριστικοποιείται η πράξη επιβολής των μέτρων, δεν αποκλείεται η κατά νόμο και κατ' ουσία επανεξέταση της υπόθεσης από το προαναφερθέν όργανο, κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος και η μερική ή ολική άρση των μέτρων, εφόσον διαπιστώνεται πλημμέλεια της σχετικής πράξης ή συνδρομή νέων κρίσιμων στοιχείων, που δικαιολογούν την άρση αυτών. Τούτο προκύπτει τόσο από το σκοπό θέσπισης των ως άνω μέτρων, που συνίσταται στην εξασφάλιση των δικαιωμάτων του Δημοσίου και τον περιορισμό της επισφάλειας των απαιτήσεων αυτού για την είσπραξη των φόρων, όσο και από τον προσωρινό και επείγοντα χαρακτήρα των εν λόγω μέτρων, η αναγκαιότητα και νομιμότητα των οποίων κρίνεται όχι μόνο κατά το χρόνο επιβολής τους, αλλά και κατά το χρόνο τυχόν υποβολής αίτησης επανεξέτασης, διότι άλλως θα αναιρείτο ο σκοπός για τον οποίο θεσπίστηκαν αυτά.

Επομένως, ο Υπουργός (ήδη δε ο Γ.Γ.Δημοσίων Εσόδων) δεν έχει απολέσει την αρμοδιότητα να επανεξετάσει τη νομιμότητα των επιβληθέντων μέτρων, παρά την εκ μέρους του έκδοση των ως άνω αποφάσεων και παρά την υφιστάμενη εκκρεμοδικία των προσφυγών που άσκησαν κατά των διασφαλιστικών μέτρων οι καθών αυτά επεβλήθησαν (ως προς το τελευταίο πρβλ. ΟΛΣΤΕ 2800/1991).

β. Κατά την άποψη της μειοψηφίας, που απαρτίστηκε από τους Νομικούς Συμβούλους Ι. Καραγιαννοπούλου, Θ. Ψυχογιού, Π. Παναγιωτουνάκο, Α. Ροϊλό, Ε. Συνοίκη και Ε. Πασαμιχάλη (**ψηφοί έξι**), ανεξάρτητα από τη νομική φύση της προβλεπόμενης στο άρθρο 14 παρ. 4 του ν. 2523/97 αίτησης του καθού για την άρση των διασφαλιστικών μέτρων, η επανεξέταση της νομιμότητάς των, μετά την απόρριψη των από 4/7/2013 αιτήσεων των αναφερθέντων προσώπων, δεν είναι δυνατή από τον Υπουργό, λόγω της οριστικοποίησης των σχετικών πράξεων επιβολής των μέτρων (πρβλ. ΣτΕ 148/2013, 1820/2009, 3379/2007 κλπ., ΝΣΚ 75/2008) ή και της απώλειας της κατά χρόνον αρμοδιότητάς του (πρβλ ΣτΕ, 3915/2010, 2439/2008, 1608/2008 κλπ.).

Β. Στη συνέχεια, επί του τεθέντος ερωτήματος, η Ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους γνωμοδότησε, ομοφώνως, ως ακολούθως:

1. Ενόψει του παρατεθέντος ιστορικού, η εις βάρος της ως άνω εταιρείας επιβολή των μέτρων του άρθρου 14 του ν. 2523/97, κατά το

χρόνο που έλαβε χώρα (18/6/2013) ήταν νόμιμη, καθόσον η φορολογική αρχή, με τη συνταχθείσα ειδική έκθεση ελέγχου, διαπίστωσε ότι η εταιρεία δεν απέδωσε τον μη νομίμως επιστραφέντα σε αυτήν φόρο προστιθέμενης αξίας, ο οποίος υπερέβαινε το ποσόν των 150.000 Ευρώ (ύψους 2.230.824,46 €), ενώ δεν προκύπτει ότι είχαν τεθεί υπόψη της φορολογικής αρχής οι, δυνάμει των διαιτητικών αποφάσεων, επιδικασθείσες στην εταιρεία ανταπαιτήσεις της κατά του Δημοσίου (το σχετικό υπόμνημα της εταιρεία προς τη Δ.Ο.Υ. υποβλήθηκε μετά τη λήψη των μέτρων, στις 25/6/2013).

2. Περαιτέρω, κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 1 εδάφιο 4 του άρθρου 14 του ν.2523/1997, όπως ισχύει, τα διασφαλιστικά των συμφερόντων του Δημοσίου μέτρα, που προβλέπονται στις διατάξεις του εν λόγω άρθρου, δεν εφαρμόζονται στις περιπτώσεις που αποδεικνύεται από δημόσια έγγραφα ότι ο φορολογούμενος έχει κατά του Δημοσίου βέβαιη και εκκαθαρισμένη απαίτηση, ποσού ίσου ή μεγαλύτερου του ποσού των φόρων, τελών και εισφορών, που δεν έχει αποδοθεί στο Δημόσιο, εφόσον η απαίτηση αυτή δεν έχει εκχωρηθεί, γεγονός το οποίο αποδεικνύεται με την υποβολή από τον φορολογούμενο σχετικής υπεύθυνης δήλωσης.

3. Κατά τα οριζόμενα στην παράγραφο 4 του ίδιου ως άνω άρθρου, ο φορολογούμενος μπορεί να ζητήσει, με αίτηση στον Υπουργό Οικονομικών, μέσω της αρμόδιας για την έκδοση των πράξεων φορολογικής αρχής, την ολική ή μερική άρση των απαγορευτικών μέτρων (αρμοδιότητα, η οποία έχει ήδη μεταβιβαστεί στον Γενικό Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων, δυνάμει της υπ' αριθ. Δ6Α 1015213 ΕΞ 2013/28-1-2013, ΦΕΚ Β'130 και Β' 372, απόφασης του Υπουργού και Υφυπουργού Οικονομικών, άρθρο 1).

4. Κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, προϋπόθεση για τη μη εφαρμογή των μέτρων της παραγράφου 1 του άρθρου 14 του ν.2523/97 και συνακολούθως για την, κατόπιν σχετικού αιτήματος, άρση των ήδη επιβληθέντων μέτρων είναι η, εις βάρος του Δημοσίου, ύπαρξη απαίτησης του καθού τα μέτρα, η οποία πρέπει να είναι βέβαιη, δηλαδή μη εξαρτώμενη από όρο, αναβλητική αίρεση ή προθεσμία (άρθρο 915 ΚΠολΔ), και εκκαθαρισμένη, δηλαδή προσδιορισμένη κατά το ποσόν και την αιτία αυτής (πρβλ ΣτΕ 2164/12, 2244/09), η απαίτηση δε αυτή να προκύπτει από δημόσιο έγγραφο. Στην έννοια του δημοσίου εγγράφου εμπίπτει και η δικαστική απόφαση κατ'άρθρ. 438 Κ.Πολ.Δικ. και 169 Κ.Δ.Δ. (βλ. Ν. Χατζητζανή Ερμ. κατ' άρθρο Κώδ. Διοικ. Δικονομίας, σελ. 986), συνεπώς δε και η διαιτητική απόφαση, η οποία, κατά τη σχετική

νομολογία, εξομοιούται, από άποψη εννόμων συνεπειών, προς δικαστική απόφαση (βλ. ΣτΕ 4435/1990, σκ. 4^η, 3352/1994). Περαιτέρω, κατά πάγια συναφή νομολογία (επί συμψηφισμού), η οποία δύναται να τύχει εφαρμογής και εν προκειμένω, η εν λόγω απόφαση αποτελεί τον αναγκαίο, αλλά και επαρκή τίτλο (για τη διενέργεια του συμψηφισμού), χωρίς να απαιτείται γι' αυτό η σύνταξη άλλου εγγράφου ή τίτλου, προβλεπομένου από την κειμένη νομοθεσία, για την πληρωμή της απαιτήσεως του οφειλέτη του Δημοσίου προς αυτόν από το Δημόσιο Ταμείο (ΣτΕ 2244/09, 3144/94, 3169/92 κ.ά.).

5. Κατά την προφανή τελολογική της ερμηνεία, η ως άνω διάταξη αποβλέπει στην αποφυγή της επιβολής ή διατήρησης των επαχθών μέτρων του άρθρου 14, τα οποία, ως γνωστόν, στοχεύουν στη διασφάλιση της είσπραξης μελλοντικών απαιτήσεων του Δημοσίου (βλ. ΣτΕ 1159, 1160/2012, 1593, 1594/2011, 2024/2010, 2797, 691/2009, ΝΣΚ 277/12, 188/12, 160/12), εφόσον, λόγω ύπαρξης ίσης ή μεγαλύτερης οφειλής του Δημοσίου προς τον καθού τα μέτρα, διασφαλίζεται πλήρως η ικανοποίηση των απαιτήσεών του, αφού τούτο δύναται, ασφαλώς, να προβεί σε συμψηφισμό αυτών με τις οφειλές του.

6. Περαιτέρω, η διαιτητική απόφαση είναι εξοπλισμένη με εκτελεστότητα, δεδομένου ότι δεν προσβάλλεται με ένδικα μέσα (άρθρο 895 παρ. 1 ΚΠολΔ), ενώ η αγωγή ακύρωσης ή ανυπαρξίας αυτής δεν αναστέλλει την εκτέλεσή της (άρθρα 899 παρ. 3 και 901 παρ. 3 ΚΠολΔ). Συγχρόνως, η διαιτητική απόφαση, για το δικαίωμα που κρίθηκε, παράγει δεδικασμένο κατά τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 896 του ΚΠολΔ, το οποίο παραπέμπει ρητά στις περί δεδικασμένου διατάξεις του ίδιου Κώδικα (αφού, στην συγκεκριμένη περίπτωση, με τη συμφωνία περί διαιτησίας, δεν ορίστηκε προσφυγή κατά το άρθρο 895 παρ. 2 ΚΠολΔ), ενώ αποτελεί και τίτλο εκτελεστό κατ' άρθρο 904 παρ. 2β' ΚΠολΔ. (Σ.τ.Ε 3352/1994, 4435/1990).

7. Πάντως, τυχόν δικαστική αναστολή εκτελέσεως της διαιτητικής απόφασης, κατόπιν ασκήσεως αγωγής ακυρώσεως κατ' αυτής, διακωλύει την άρση των επιβληθέντων διασφαλιστικών μέτρων, αφού στην περίπτωση αυτή τίθεται εν αμφιβόλω το βέβαιο της απαίτησης, που επιδικάστηκε με την διαιτητική απόφαση, ενώ μόνη η άσκηση αιτήσεως αναστολής δεν συνεπάγεται το ως άνω ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εξυπακούεται ότι η ακύρωση της διαιτητικής απόφασης, κατόπιν ευδοκίμησης της σχετικής αγωγής διακωλύει ωσαύτως την άρση των μέτρων, αφού παύει να υφίσταται η εις βάρος του Δημοσίου επιδικασθείσα ανταπαίτηση του καθού τα διασφαλιστικά μέτρα.

8. Ως ελέχθη, εν προκειμένω, με επτά διαιτητικές αποφάσεις, επιδικάσθηκε υπέρ της εταιρείας και εις βάρος του Ελληνικού Δημοσίου συνολική απαίτηση, ύψους 67.886.659,59 ευρώ, νομιμοτόκως από την ημερομηνία ασκήσεως κάθε αιτήσεως προς διενέργεια διαιτησίας. Κατ' ακολουθία των προαναπτυχθέντων και ενόψει του διδόμενου πραγματικού, συνάγεται ότι συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις για την άρση των επιβληθέντων, εις βάρος της εταιρείας και των εκπροσώπων της, διασφαλιστικών μέτρων, δεδομένου ότι **α)** με τις ρηθείσες διαιτητικές αποφάσεις, οι οποίες αποτελούν δημόσια έγγραφα και τίτλους εκτελεστούς, κατά το άρθρο 33.3.9 του ν.3535/2007 και το άρθρο 904 του Κ.Πολ.Δικ., επιδικάζεται υπέρ της εταιρείας ποσό κατά πολύ μεγαλύτερο του μη αποδοθέντος Φ.Π.Α. (ύψους 2.230.824,46 €), δηλαδή, εξ αυτών προκύπτει βέβαιη και εκκαθαρισμένη απαίτηση κατά του Δημοσίου τουλάχιστον στο προαναφερθέν ύψος, **β)** οι ασκηθείσες από το Δημόσιο αγωγές και αιτήσεις αναστολής δεν αναστέλλουν αυτοδικαίως την εκτέλεση των εν λόγω διαιτητικών αποφάσεων, ενώ τα υποβληθέντα αιτήματα του Δημοσίου για χορήγηση προσωρινής διαταγής αναστολής των διαιτητικών αποφάσεων απερρίφθησαν δύο φορές στο σύνολό τους από το αρμόδιο Δικαστήριο και **γ)** έχουν υποβληθεί οι, προβλεπόμενες από τη διάταξη του τέταρτου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 14 του ν.2523/1997, υπεύθυνες δηλώσεις των νομίμων εκπροσώπων της εταιρείας, με ημερομηνία 21/6/2013, περί μη εκχωρήσεως του ως άνω επιδικασθέντος ποσού.

9. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι η τελευταία (υπό στοιχ. γ') προϋπόθεση άρσης των μέτρων φέρεται πληρωθείσα κατά νόμο, η Διοίκηση δεν κωλύεται, αφενός μεν να ζητήσει την επικαιροποίηση των ως άνω υπεύθυνων δηλώσεων, αφετέρου δε να προβεί σε διασταυρωτικό έλεγχο της βασιμότητας των δηλώσεων αυτών, απευθυνόμενη στις αρμόδιες υπηρεσίες της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Έργων ή της διαχειρίστριας του έργου εταιρείας «ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ Α.Ε.», ενόψει και του τεθέντος υπόψη μας υπ' αριθμ. πρωτ. Α364962/19-12-2013 εγγράφου της τελευταίας, αναφερομένου σε συναφθείσα σύμβαση ενεχυρίασης (εκχώρησης) απαιτήσεων του παραχωρησιούχου προς την τραπεζική εταιρεία EUROBANK, με ταυτόχρονη, όμως, μνεία ότι οι σχετικές υποχρεώσεις του ενεχυράσαντος παραχωρησιούχου, εκ της εν λόγω συμβάσεως, ήρθαν στις 28/9/2010.

10. Εξυπακούεται, πάντως, ότι, σε περίπτωση που το Εφετείο Αθηνών, κατ' αποδοχή των προαναφερομένων αιτήσεων αναστολής του Ελληνικού Δημοσίου, διατάξει την αναστολή εκτελέσεως των διαιτητικών αποφάσεων,

η απαίτηση της εταιρείας κατά του Ελληνικού Δημοσίου παύει να θεωρείται βέβαιη, οπότε θα καταστεί δυνατή η εκ νέου λήψη των διασφαλιστικών μέτρων του άρθρου 14. Κατά μείζονα λόγο, στην εκ νέου επιβολή των μέτρων δέον να αγάγει και η ακύρωση των διαιτητικών αποφάσεων από το αναφερθέν Δικαστήριο.

IV. Ενόψει των ανωτέρω, το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Α΄ Τακτική Ολομέλεια) γνωμοδοτεί, **κατά πλειοψηφία μεν** ότι ο Υπουργός των Οικονομικών δύναται να επανεξετάσει τη νομιμότητα της επιβολής των διασφαλιστικών μέτρων του άρθρου 14 του ν. 2523/1997 κατά της εταιρείας «ΘΕΡΜΑΪΚΗ ΟΔΟΣ Α.Ε.» και των νομίμων εκπροσώπων της, **ομοφώνως δε**, ότι η επιβολή των εν λόγω μέτρων, κατά το χρόνο που έλαβε χώρα, ήταν νόμιμη, πλην όμως, συντρέχει ήδη βάσιμος λόγος προς άρση των μέτρων αυτών, καθόσον αποδεικνύεται από δημόσια έγγραφα (διαιτητικές αποφάσεις) ότι ο φορολογούμενος έχει κατά του Δημοσίου βέβαιη και εκκαθαρισμένη ανταπαίτηση μεγαλύτερη του ποσού του φόρου που δεν αποδόθηκε στο Δημόσιο, ενώ, από υποβληθείσες υπεύθυνες δηλώσεις των εκπροσώπων της, προκύπτει ότι η εν λόγω ανταπαίτηση της εταιρείας δεν έχει εκχωρηθεί (δυναμένης, πάντως, της Διοικήσεως να προβεί σε έλεγχο ακριβείας των ως άνω δηλώσεων).

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 10 - 01 - 2014

Ο Πρόεδρος

Ιωάννης Σακελλαρίου
Πρόεδρος του ΝΣΚ

Ο Εισηγητής

Θεόδωρος Ψυχογιός
Νομικός Σύμβουλος του Κράτους